

پیشگامان بلاغت فارسی در شبه‌قاره هندوستان

غلامعلی فلاح*

چکیده

بدون تردید شبه‌قاره هندوستان در غنا و ترویج زبان و ادبیات فارسی سهم انکارناپذیری داشته و آثار ماندگاری در حوزه‌های مختلف ادبیات به‌ویژه حوزه بلاغت فارسی خلق کرده است که با نوعی خلاقیت و ابتکار منحصر به فرد همراه بوده است. در این مقاله کوشیده‌ایم با تکیه بر چند اثر بلاغی برتر شبه‌قاره مانند *جامع‌الصنائع والاوزان* سیف جام هروی و *سبحه‌المرجان و غزلان‌الهند* آزاد بلگرامی و *حدایق‌البلاغه* فقیر دهلوی این نکته را تبیین کنیم که این سه اثر برخلاف دیگر آثار بلاغت اسلامی که تا حدودی متأثر از اندیشه‌های یونانی بوده‌اند، عمدتاً تحت تأثیر بلاغت سانسکریت به رشته تحریر درآمده‌اند. همچنین نشان داده‌ایم که سه اثر نه تنها دربرگیرنده معیارهای نظری زیباشناسی و عناصر ادبی هستند بلکه نوعی نقد عملی را نیز دربر گرفته‌اند و در پایان به مهم‌ترین اشتراک‌های این آثار اشاره شده است.

کلیدواژه‌ها: بلاغت فارسی، شبه‌قاره، فقیر دهلوی، جام هروی، آزاد بلگرامی.

* دانشیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه خوارزمی fallah@khu.ac.ir

تاریخ دریافت: ۹۳/۵/۳ تاریخ پذیرش: ۹۴/۱۱/۱۳

مجله مطالعات و تحقیقات ادبی، بهار و تابستان ۱۳۹۴، شماره ۱۸

۱. مقدمه

فرهنگ و ادب ایران بعد از اسلام تاکنون از سه منبع خارج از قلمرو ایران، عرب، هند و غرب متأثر شده است، اما صرفاً تأثیرپذیری از یکی از این منابع بوده که برجستگی ناخوشایند به نام عرب‌زدگی یا غرب‌زدگی را به دنبال نداشته است و آن منبع غنی فرهنگ و ادب شبه‌قاره هندوستان است که نه تنها باعث ترویج و غنای زبان و ادب فارسی شد و به روی شاعران و ادیبان ما آغوش گشود و پذیرای آنان شد، بلکه ادیبان آن سرزمین نیز به دلایل متعددی در ترویج و غنای فرهنگ و ادب ایران‌زمین کوشیدند و در حوزه‌های مختلف آثار بی‌نظیر و ماندگاری خلق کردند که سخت شایان توجه بوده است و خواهد بود. یکی از این حوزه‌ها که با نوعی خلاقیت و ابتکار منحصر به فرد همراه بوده حوزه بلاغت فارسی است. قدیم‌ترین آثار بلاغت فارسی تحت تأثیر آثار بدیع بلاغی عرب از سده پنجم به بعد به رشته تألیف درآمده است. قدیم‌ترین کتاب ترجمان‌البلاغه است که به زیبایی‌شناسی سروده‌های شاعران عصر سامانی و غزنوی تعلق دارد. پس از آن آثار مفصل‌تری به نام *حدائق‌السیحری فی دقایق‌الشعر و المعجم فی معاییر اشعار العجم* تألیف شدند. اغلب آثاری که در سده‌های هشتم و نهم مانند *حقایق‌الحدائق و بدایع‌الافکار* به رشته تألیف درآمدند بازنویسی و نقل مطالب *المعجم و حدائق‌السحر* بودند^۱ و نوآوری و تازگی نداشتند، اما از سده هشتم به بعد تعداد معدودی کتاب در شبه‌قاره به همت ادیبان آنجا نوشته شد که با بدیع و بلاغت هندی و نگرش زیبایی‌شناختی هندی آمیخته بود و تا حدودی از ابداع و نوآوری برخوردار بود. از جمله این کتاب‌ها می‌توان به *جامع‌الصنایع و الاوزان و سبحة‌المرجان و غزلان‌الهند و حدائق‌البلاغه* اشاره کرد که در این مقال به بررسی این آثار خواهیم پرداخت.

۲. جامع‌الصنایع و الاوزان

قدیمی‌ترین اثر بلاغی موجود که در شبه‌قاره به رشته تحریر درآمد کتاب ارزنده *جامع‌الصنایع و الاوزان* است. این کتاب در بدیع و بلاغت و عروض و سبک‌شناسی است که سیف جام هروی از علمای قرن هشتم هجری به نام شاهزاده فتح‌خان (متوفی ۷۷۸ق.) فرزند فیروزشاه تعلق (۷۵۲-۷۹۰) تألیف کرده است. بنابراین، کتاب باید قبل از مرگ شاهزاده (۷۷۸ق.) تألیف شده باشد (فتوحی، ۱۳۷۹: ۱۷۹).^۲

سیف جام هروی آثار متعدد و مختلفی دارد؛ از جمله *دیباچه فتاوی سلطانی در چهار مذهب مسلمانی و مجموعه لطایف و سفینه ظرایف* (در دانش بلاغت و صنایع و اصطلاحات شعر). او همچنین صاحب دیوان شعری بوده است.

نویسنده کتاب خود را به طرز مترسلاانه نوشته و آن را از «طرز خسروانه» جدا کرده است. مرادش از طرز خسروانه، طرز و سبک امیر خسرو دهلوی است. او می‌گوید که کتاب را به طرز خسروانه نوشته است، زیرا غرضش از تألیف آن تعلیم و تفهیم بوده، اما می‌گوید: «اگر طرز خسروانه می‌بود شیرین‌تر و رنگین‌تر می‌نمود». در توصیف طرز خسروانه می‌نویسد: «همه ایهام و خیالات است و اطلاع همه بر آن از محالات، طرز خسروانه مانند علم حقیقت است که همه را علّو شأن او روشن و سهو بیان او مبرهن است ولیکن کسی را بدان پایه کمتر دست رسد. طرز مترسلاانه به علم شریعت ماند که به جدّ و جهد به کسب حاصل توان کرد و زود بدان وصل توان شد» (همان، ۱۸۰).

سیف جام هروی در این اثر به مباحثی چند پرداخته است، از جمله نقد ادبی و سبک‌شناسی شعر فارسی که این‌همه، از ژرف‌اندیشی و دانش مؤلف حکایت می‌کند. او معتقد است هنر شاعری از سادگی به سوی کمال و پیچیدگی پیش می‌رود و فضل متقدمان خود را فراموش نمی‌کند و حرمت آنان را پاس می‌دارد، البته با این‌همه دو اصل ادبیات کهن: «یَجُوزُ لِلشَّاعِرِ مَا لَا يَجُوزُ لغيرِهِ» و «المعنى فى قلب الشاعر» را نمی‌پذیرد و هدف انتقاد قرار می‌دهد و طبع را که ملکه شاعری است فطری و فیض یزدانی می‌داند و آن را اکتسابی نمی‌شمارد. مؤلف در این اثر شاعران را به سه دسته طبقه‌بندی می‌کند: دسته‌ای که در بلاغت و دقت معنی می‌کوشند و به ترکیب نظر ندارند؛ دسته‌ای نیز در تهذیب لفظ می‌کوشند و به بلاغت و رقت معانی عنایتی ندارند؛ دسته سوم شاعرانی هستند که جانب اعتدال در لفظ و معنی را نگه می‌دارند. در ادامه شاعران فارسی را از منظرهای مختلف طبقه‌بندی می‌کند و هر شاعر برجسته‌ای را به نوع شعر خاصی منتسب می‌دارد. او به‌طور کلی طرزهای شاعران را ده قسم می‌داند این به شرح:

۱. حکیمانه از آن سنایی است؛ ۲. کاملانه از آن خاقانی است؛ ۳. فاضلانه از آن انوری است؛ ۴. مترسلاانه از آن ظهیر فاریابی است؛ ۵. مدققانه از آن کمال‌الدین اسماعیل است؛ ۶. محققانه از آن عبدالواسع جبلی است؛ ۷ و ۸. ندیمانیه از آن فردوسی و نظامی است؛ ۹. عاشقانه از آن سعدی است؛ ۱۰. خسروانه طرز امیر خسرو دهلوی است (نوشاهی، ۱۳۸۱: ۴۵-۴۶).

۳. سُبْحَةُ المَرَجَانِ فِي آثارِ هندوستان و غزلان‌الهند

غلامعلی آزاد بلگرامی (۱۱۱۶-۱۲۰۰ ق) بی‌شک برجسته‌ترین محقق ادبی سده‌های دهم تا سیزدهم هجری در ایران و شبه‌قاره است. او منتقدی است تیزبین با دانشی وسیع،

زبان‌های فارسی و عربی و هندی را خوب آموخته و نقدهایش علمی و روش‌مند^۴ است. بلگرامی در تاریخ دانش و ادب در شبه‌قاره هند جایگاه ممتازی دارد و در کنار چهره‌های مهمی چون سید عبدالحی حسن، صاحب *نزهة الخواطر و بهجة المسامع و النواظر* و سیدصدیق حسن‌خان، صاحب *ابجد العلوم* و شیخ رحمن علی نویسندهٔ *تذکره علماء هند* قرار می‌گیرد و حتی در حوزهٔ بلاغت برتر از آنهاست.

آزاد نه تنها در تحقیقات و تألیفات ادبی مستعد و توانا بود که بدون تردید در حوزهٔ شعر از شاعران مستعد و صاحب ذوقی بود که به زبان‌های عربی، فارسی و هندی شعرهای بسیاری سروده و در هر سه زبان مقتدر و توانمند ظهور کرده است.^۵

کتاب *سبحة المرجان* او (تألیف ۱۱۷۷ق) اثری تطبیقی در زیبایی‌شناسی شعر هندی فارسی و عربی است. انگیزهٔ اصلی او از تألیف این اثر انتقال دانش‌های بلاغی-بدیعی هندی به زبان عربی بوده است. این کتاب به زبان عربی در چهار فصل به این ترتیب تدوین یافته است:

فصل اول: فیما جاء من ذکر الهند فی التفسیر و الحدیث

فصل دوم: فی الذکر العلماء انارالله براهینهم

فصل سوم: فی محسنات الکلام

فصل چهارم: فی المعشوق و العشاق

دو فصل سوم و چهارم که به علم بدیع و علم عاشقی مربوط می‌شوند از حیث محتوا شباهت زیادی به باب‌های اول تا چهارم کتاب *تحفة الهند* دارند (فتوحی، ۱۳۷۹: ۲-۴).^۶

کتاب *غزلان الهند* ترجمهٔ فارسی فصل‌های سوم و چهارم کتاب *سبحة المرجان* است که خود مؤلف به خواهش دو تن از شاگردانش در سال ۱۱۷۸ ق. از عربی به فارسی درآورد تا «نوای دلگشای طوطیان هند را به گوش صاحب‌طبعان فرس برساند» (بلگرامی، ۱۳۸۲: ۲۴). این اثر کتابی مختصر در توضیح و انتقال پاره‌ای از علوم بلاغی هندوان به زبان فارسی و یافتن معادل آنها در شعر فارسی و کلاً بر دو بخش است: یکی در علوم بلاغی متعارف یعنی بخشی از بیان (تشبیه) و بدیع معنوی هندی که مؤلف پس از توضیح برای آنها از شعر فارسی مثال آورده است. دوم در صفات معنوی عاشق و معشوق، مبتنی بر منابع هندی.

نویسنده پس از توضیح این نکته که معشوق شعر فارسی برخلاف شعر هندی معمولاً مذکر است، برای آنها در شعر فارسی مسامحتاً مصادیقی جسته است. نویسنده در جنب این هر دو مورد پاره‌ای از یافته‌های خود را هم مطرح کرده است. از هر دو جنبه اهمیت کتاب در این است که برخلاف کتاب‌های معمول از دیدگاه مسائل معنایی به شعر فارسی نگریسته

نه لفظی، و بنابراین می‌توان این کتاب را رساله‌ای در موضوع یا مضمون به‌طور کلی معنی‌شناسی شعر فارسی دانست.

درباب بخش اول از دیدگاه مباحث جدید بلاغی می‌توان گفت برخی وجوه ادبیت شعر فارسی را به‌لحاظ مسائل معنوی (بیان و بدیع معنوی) توضیح داده است.

بخش دوم کتاب در صفات عاشق و معشوق است؛ هندیان در این زمینه علمی دارند موسوم به نایکابیهید. نایکا به معنی زن و معشوق و بهید همان وید و ودا به معنی دانش است. روی‌هم‌رفته یعنی دانش زنان، زن‌شناسی و در آن از صفات مختلف زن (معشوق) مثلاً وفادار، جفاکار، صالحه، طالحه و امثال این سخن گفته شده و آزاد برای هر دو ابیاتی از شعر فارسی آورده است. این بحث بسیار جالب‌توجه و نو است؛ زیرا در آثار ما بیشتر به مشخصات ظاهری یعنی زیبایی معشوق (مثلاً کمرباریک، زلف دراز، ابروی کمانی) توجه شده است تا صفات معنوی. در این بخش مؤلف تذکر می‌دهد که در ادب هندی اظهار عشق از طرف زن است و درحقیقت زن عاشق است و مرد معشوق که برعکس شعر فارسی است. سپس اشاره می‌کند که در شعر فارسی (و ترکی) برخلاف شعر هندی و عربی عاشق و معشوق هر دو مذکرند. آزاد بلگرامی به قیاس صفات زنان، برای مردان هم صفاتی ذکر کرده و آن‌گاه از شعر فارسی شاهد جسته است.

گرچه *غزلان‌الهند* ترجمه لفظ‌به‌لفظ *سبحة‌المرجان* است، با اصل عربی تفاوت فراوان دارد و «خود کتاب مستقلاً می‌تواند باشد. تفاوت اساسی دو کتاب در نمونه‌ها و شواهد آنهاست. شواهد و نمونه‌های *سبحة‌المرجان* عربی است و شواهد *غزلان‌الهند* از شعر شاعران فارسی معاصر مؤلف است. شواهدی که برای آرایه‌های ابداعی خود از شعر فارسی آورده، به خاطر بیان عناصر جمال‌شناسی شعر سبک هندی اهمیت خاصی دارد. پاره‌ای از این آرایه‌ها از مشخصه‌های خاص سبک هندی است و در شعر دوره‌های پیش کمتر به‌کار رفته است. اگرچه تعریف برخی آرایه‌ها مبهم و نارساست، اما به مدد همین نمونه‌های فارسی می‌توان آن آرایه‌ها را شناخت. *سبحة‌المرجان* از این ویژگی برخوردار نیست، به دو علت: یکی آنکه آرایه‌های ابداعی مؤلف مربوط به عناصر شعر فارسی و به‌ویژه سبک هندی است، ولی نمونه‌ها عربی است. دوم آنکه بیشتر شواهد از شعر شاعران عرب نیست، بلکه سروده خود مؤلف است. از این جهت، آزاد بلگرامی در بیان مبانی جمال‌شناسی شعر فارسی به‌وسیله

شعر عربی چندان موفق نیست و اغلب نمونه‌ها تصنعی می‌نماید، حال آنکه شواهد فارسی *عزلان/لهند* به آسانی با تعریف آرایه‌ها منطبق است» (فتوحی، ۱۳۷۹: ۲۰۴-۲۰۵).

۴. حدائق‌البلاغه

یکی از آثار بلاغی که در سال ۱۱۶۸ ه. ق. به وسیله شمس‌الدین فقیر دهلوی (۱۱۱۵-۱۱۸۳ ه. ق) در هندوستان به فارسی تألیف شده *حدائق‌البلاغه* است. میرشمس‌الدین فقیر دهلوی که در شعر «مفتون» تخلص می‌کرد، در سال ۱۱۱۵ هجری قمری در دارالخلافه شاه‌جهان‌آباد (دهلی) متولد شد. او از بزرگ‌زادگان دهلی بود و در فقه، حدیث، تصوف، شعر، انشا، عروض و قافیه، معانی و بیان و بدیع و دیگر علوم زمان مهارت داشت...^۷

حدائق‌البلاغه مشتمل بر یک دیباچه و پنج حدیقه و یک خاتمه است. فقیر دهلوی در دیباچه کتاب می‌نویسد: «... فن شعر از نفائس فنون و لطایف علوم است و در هر جزو زمانی پیرایه افتخار حکمای نامدار و سرمایه مباهات فضلالی عالی‌مقدار بوده و پیوسته فضلالی بلاغت‌آیین و بلغای فصاحت‌آفرین به وسیله این فن شریف و پیشه لطیف، زینت‌بخش عزت و اقبال و صدر آرای ایران حشمت و اجلال بوده‌اند...» (فقیر دهلوی، ۱۸۸۷ م: ص ۴).

در ادامه دیباچه نیز پس از معرفی خود به بیان انگیزه و هدف تألیف کتاب *حدائق‌البلاغه* و وجه تسمیه آن می‌پردازد: «راقم حروف، شمس‌الدین فقیر، که به تمنای ظل همای سعادت‌فزای معنی، عمری در این فن استخوان شکسته و در زاویه خمول منتظر لطیفه غیبی نشسته، غیر از سخن، همدمی، و به جز کتاب، انیسی ندارد. چون از دیرباز مکنون خاطر بود که اگر فرصت وقت دست دهد و توفیق مساعدت نماید، مجموع فنونی که در شعر و شاعری از آن گریز نمی‌باشد در یک کتاب سمّت اندراج یابد تا... چون صورت این معنی در آینه خاطر مرتسم گردد، به اتمام این امر جلیل‌القدر کمر اهتمام بربستم و به توفیق باری - عزاسمه - به اندک فرصتی، مرکوز ضمیر را در نیکوترین صورتی جلوه ظهور بخشیدم. این کتاب، چون مشتمل بر فنون بلاغت است، به *حدائق‌البلاغه* موسوم گردید و مبتنی بر پنج حدیقه و خاتمه شد...» (همان، ۴-۵).

حدیقه نخست آن در علم بیان است و آن در چهار شجره اصلی، تشبیه (با پنج فرع) استعاره (با چهار ثمره)، مجاز مرسل (با نه نوع) و کنایه و اقسام آن.

حدیقه دوم آن در بیان صنایع لفظی (قلب کل، قلب بعض، اشتقاق، ردالعجز علی‌الصدر، مقطع، سجع، ذوقافیتین، متلون، سیاقه‌الاعداد، توشیح، تنسیق‌الصفات) است.

حدیقه سوم آن در علم عروض است.

حدیقه چهارم آن در علم قوافی، حروف قافیه، عیوب قافیه و انواع قافیه است.

حدیقه پنجم در فنّ معماست.

نویسنده در نگارش این کتاب از *مطول* و *شرح مختصر المعانی* علامه تفتازانی تأثیر پذیرفته است. مهم‌ترین ویژگی‌های آن عبارت است از:

- الف) گستردگی و جامعیت اثر
- ب) تفکیک علوم بلاغی - بدیعی از یکدیگر و ترتیب و فصل‌بندی دقیق مباحث
- ج) کثرت و تعدد شواهد فارسی و تطبیق قواعد و مباحث بلاغی عربی با آنها
- د) استناد به اقوال و آثار پیشینیان و نقد آنها
- ه) نقد و تحلیل‌ها و نظریات مؤلف *حدائق البلاغه*
- و) ارائه یک رساله جامع و مفید و کم‌نظیر از عروض و قافیه فارسی و معما در کنار دیگر علوم بلاغی.

نتیجه‌گیری

این مثلث بلاغت نظری- عملی- فارسی *جامع‌الصنائع*، *غزلان‌الهند* و *حدایق‌البلاغه*، که نه تنها دربرگیرنده معیارهای زیبایی‌شناسی و عناصر ادبی است بلکه به‌طور عملی به نقد و ارزیابی آثار ادبی اعم از شعر و نثر می‌پردازد، شباهت بسیاری به مثلث بلاغت اسلامی: *البیان و التبیین* جاحظ، *اسرارالبلاغه* عبدالقاهر جرجانی و *منهاج‌البلغاء* و *سراج‌الادباء* ابن حازم دارد و می‌توان آن را قرینه‌ای برای مثلث بلاغت عالم اسلام به‌شمار آورد.

چنان‌که می‌دانیم، آثار بلاغی جهان اسلام عمدتاً تحت تأثیر بلاغت یونان به رشته تحریر درآمده، به‌ویژه اثر مستطاب ابن‌حازم سخت از اندیشه‌های متفکران یونان متأثر بود، گرچه دو اثر دیگر که در حوزه‌های عراق و ایران تدوین شد نیز به‌واسطه بیت‌الحکمة مأمون که مرکز ترجمه آثار یونانی بود، تحت تأثیر تشعشات فکر یونانی قرار داشت و همچنین می‌توان مدعی شد که به‌طور غیرمستقیم جاحظ بصری و عبدالقاهر جرجانی نیز از بلاغت هندی باید تأثیر پذیرفته باشند؛ مجال طرح دلایل این ادعا در این مقاله نیست و اگر توفیقی باشد در مجال دیگر بدان خواهیم پرداخت.

اضلاع مثلث بلاغت فارسی هندی‌نگار نیز تحت تأثیر بلاغت سانسکریت به رشته تحریر درآمده است و زبان فارسی برای این ادیبان و متفکران هندی، حکم زبان عربی را برای بلاغیون ایرانی و غیرایرانی داشته است.

علاوه‌براین، قدرمشتک‌های دیگری نیز می‌توان برای ضلع‌های مثلث بلاغت فارسی هندوستان برشمرد، از جمله:

۱. ادیبان بلاغی شبه‌قاره هر سه شاعرانی برجسته بودند.
۲. هر سه به دانش‌های ادبی روزگار خود واقف بوده و به همه این دانش‌ها عنایت کرده‌اند.
۳. هر سه تن فارس میدان عربی و فارسی و هندی بوده‌اند و بی‌شک در نگارش آثار خود تحت تأثیر جریان بلاغت اسلامی-عربی بوده‌اند، به‌ویژه آثار بلاغی کلاسیک عرب مثل *مطول* و *مختصر المعانی*.
۴. نکته دیگر اینکه اینان ابتدا زبان فارسی را فراگرفته و پس از آن در زبان عربی سرآمد شده‌اند.
۵. آثار اینان مبتنی بر بعد نظری و عملی است.

پی‌نوشت

۱. برای آگاهی بیشتر ر.ک. *مقدمه حقایق الحدائق*، و نیز *مقدمه بدایع الافکار*.
۲. و نیز ر. ک. نوشاهی، *جامع الصنایع و الاوزان*. سبک‌شناسی شعر، ص ۴۳.
۳. نیز ر. ک. *نقد خیال*، ۱۹۰-۱۹۱.
۴. درباره آثار و زندگی آزاد بلگرامی ر.ک. غلامعلی آزاد البلگرامی: حیات و شخصیت اعداد سیدمحمد طارق *المجیستر ماقبل الدكتور*.
۵. درباره آثار و زندگی آزاد بلگرامی ر.ک. *غزلان‌الهند و نقد خیال*، ۲۰۳-۲۰۴؛ *تذکره نتایج الافکار*، ۸۷-۹۲.
۶. نیز ر.ک. *غزلان‌الهند*.
۷. درباره شرح احوال وی ر.ک. *مجمع النفائس*، ۷۰۵؛ *تذکره نتایج الافکار*، ۵۴۷-۵۴۹؛ *خزانة عامره*، ۳۷۵؛ *آتشکده آذر*، ۵۲۴؛ رضائی آرادانی؛ فقیر دهلوی، ۳۱-۴۱.

منابع

- آذر بیگدلی، لطف‌علی بیگ (۱۳۷۸) *آتشکده*. بخش سوم. به کوشش میرهاشم محدث. تهران: امیرکبیر.
- آرزو، سراج‌الدین علی‌خان (۱۳۸۵) *مجمع‌التفائس*. با تصحیح مهرنور محمدخان و دکتر سرافراز ظفر. اسلام آباد: مرکز تحقیقات فارسی ایران و پاکستان.
- آزاد بلگرامی، میر غلامعلی (۱۹۰۰) *خزانة عامره*. کانپور: نول کشور.
- _____ (۱۳۸۲) *غزلان‌الهند*. مطالعه تطبیقی بلاغت هنری و فارسی به انضمام فصلی در زن‌شناسی. تصحیح سیروس شمیسا. تهران: صدای معاصر.
- _____ (۱۹۱۷) *مآثر الکرام* (تاریخ بلگرام)، لاهور: مکتبه احیاءالعلوم الشرقيه.
- اته، هرمان (۱۳۵۶) *تاریخ ادبیات فارسی*. ترجمه رضازاده شفق. تهران: بنگاه ترجمه و نشر کتاب.
- رضایی آردانی، فضل‌اله (۱۳۸۶) «فقیر دهلوی، شخصیت برجسته علوم بلاغی فارسی در هند». *پژوهشنامه ادب غنایی دانشگاه سیستان و بلوچستان*. دوره ۵. شماره ۸: ۲۷-۵۰.
- عاشقی عظیم‌آبادی، حسینقلی‌خان (۱۹۸۳) *تذکره نشتر عشق*. با تصحیح و مقدمه اصغر جانفدا. زیر نظر اعلاخان افصح زاد و جابلقا داد علیشایف. دوشنبه: نشریات دانش.
- فتوحی، محمود (۱۳۷۹) *نقد خیال* (نقد ادبی در سبک هندی). تهران: روزگار.

فقیر دهلوی (۱۸۸۷) *حدائق‌البلاغه*. لکهنو: چاپ سنگی.

گوپاموی، محمد قدرت‌اله (۱۳۱۶) *نتایج‌الافکار*. به کوشش اردشیر خاضع. بمبئی: چاپخانه سلطنتی.

محمود، سیدفیاض و سید وزیر الحسن عابدی (۱۳۸۰) *تاریخ ادبیات فارسی در شبه‌قاره هند*. ترجمه مریم ناطق شریف. تهران: رهنمون.

نقوی، علیرضا (۱۳۴۳) *تذکره‌نویسی در هند و پاکستان*. تهران: مؤسسه مطبوعاتی علمی.

نوشاهی، عارف (۱۳۸۱) «جامع الصنایع و الاوزان»، از مأخذ کهن فارسی در علوم بلاغی و سبک‌شناسی شعر. *مجله معارف*. سال ۱۹. شماره یک (پیاپی ۵۵): ۳۶-۴۹.

واله داغستانی، علی قلی‌خان (۱۳۸۴) *ریاض‌الشعرا*. تصحیح محسن ناجی نصرآبادی. تهران: اساطیر.

هاشمی سندیلوی، شیخ احمد علی‌خان (۱۳۷۱) *تذکره مخزن‌العرائب*. به اهتمام محمدباقر اسلام‌آباد: مرکز تحقیقات فارسی ایران و پاکستان.

هدایت، رضا قلی‌خان (۱۳۴۴) *ریاض‌العارفین*. به کوشش مهر گرکانی. تهران: کتابفروشی محمودی.

هندی، بهگوان داس (۱۹۵۸) *سفینه هندی*. به تصحیح سید شاه‌محمد عطا الرحمن کاکوی. پتنه. اداره تحقیقات عربی و فارسی پتنه.